

SCEN KONST NÖJE

SAMHÄLLE LITTERATUR

MUSIK FILM & TV

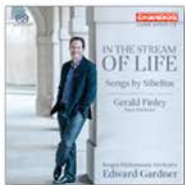
Sibelius sånger som kanadensisk lönnsirap

Lied

● In the stream of life

Sånger av Sibelius. Gerald Finley, basbaryton. Bergens filharmoniker, dir Edward Gardner. (Chandos)

■ **Einojuhani Rautavaara** tillägnade 2014 basbarytonen **Gerald Finley** sin svit *Rubáiyát*.

Finley i sin tur bad tonsättaren orkestrera några sånger av **Sibelius**. Einojuhani valde sex solosånger från olika opus och samlade dem under titeln *The Stream of Life* (Livets flöde). För två år sedan uppfördes cykeln i Helsingfors och Rautavaara inspirerades att orkestrera ett extranummer (*Hjärtats morgon*). Det blev en av hans sista kompositioner.

Gerald Finley är speciellt uppskattad för sina tolkningar av **Mozart**, **Liszt**, **Schubert** och olika brittiska tonsättare. Jag tycker att man måste uppmuntra icke-skandinaver som försöker sjunga på svenska eller finska, även om uttalet kan bli lite märkligt. Men kanske Finley inte borde ha tagit sig an den formidabla balladen *Koskenlaskijan morsiamet* (Forsfarares brudar). Hans finska gränsar nämligen här och där till det komiska. Däremot klarar han sig någorlunda bra i de svenska texterna, även om det ibland blir smått obegripligt. "Jag är ett träd som lofvadt godt", låter ungefär som: "Jag är ett tret som lovant godt". Det stör mig inte lika mycket som när Finley inte lyckas nyansera orden och kontrastera textrader. Då blir det enförmigt och känns

MINERAD MARK. Gerald Finleys röst värmer och är smidig. Uttalet av finskan och svenskan låter dock tidvis komiskt.

FOTO: SIM CANETTY-CLARKE

lite som en akvarell målad med en alltför bred pensel i endast två färger.

I *Die stille Stadt* (en av Sibelius åtta sånger på tyska) och *Hymn to Thäis* (engelska) kan man höra att Finley minsann kan variera tonfallet när han sjunger på ett språk som han behärskar. På svenska är hans frasering ganska fin i *Hertig Magnus* (op. 57).

Finleys röst värmer, är smidig, och ljusbrun som lönnsirap (sorry, han är ju kanadensare). Rautavaaras orkestreringar med dominerande stråkar håller sig inom sibelianska ramar och tillför i enstaka fall med hjälp av timpani en dramatisk effekt.

Bergens filharmoniker under ledning av chefsdirigent **Edward Gardner** är ytterst alerta och får visa vad de går för i tondikten *Okeaniderna* och främst i den symfoniska fantasin *Pohjolas dotter*.

ALBERT EHRNROOTH